

4. Kvartal • 2024 • Den nordamerikanske divisjon

barnas **misjon**

barnas misjon

4. kvartal 2024

Den nordamerikanske divisjon

Oversettelse: Crispin T.P. de Lange

På fremsiden: Til å begynne med lærte ikke Kesia mer om Gud på sommerleiren Camp Polaris i Alaska. Hun hadde det altfor gøy sammen med gode venner og koste seg for mye med den gode maten til det. Men nå skal hun bli en av lederne på sommerleiren. Fortelling 8.

Innhold

Page, Arizona

En ekstraordinær hage | 5. oktober

Redd for spøkelseser | 12. oktober

Holbrook, Arizona

«Å nei!» | 19. oktober

Savoonga, Alaska

Gud elsker de sibirske yupikene | 26. oktober

«Dyp og bred» | 2. november

Camp Polaris, Alaska

Hjemlengsel, men ikke alene | 9. november

En dag på leir | 16. november

Sisten, klatring, og Gud | 23. november

Leirdeltakeren som forsvant | 30. november

Mystisk lys | 7. desember

Bethel, Alaska

Et forandret hjerte | 14. desember

Det enorme, gigantiske bønneønsket | 21. desember

13. sabbat: Det utrolige eventyret i Alaska | 28. desember

Kommende 13. sabbats prosjekter

Kart.

Mulighetene

13. sabbats offer dette kvartalet går til å støtte tre prosjekter i Den nordamerikanske divisjon:

- Et misjonssenter blant urfolket i Alaska, i Bethel, USA
- Misjonsarbeid i forbindelse med Generalkonferens-møtene i 2024, i St. Louis, Missouri, USA
- Urbant senter og kirkeplantingsprosjekt, Baltimore, Maryland, USA

Andrew McChesney

Redaktør

Kjære sabbatsskoleleder,

Dette kvartalet kommer fortellingene fra Den nordamerikanske divisjon, som har ansvar for Syvendedags-Adventistkirkens arbeid i Nord-Amerika, Canada, de franske oversjøiske samfunnene St. Pierre and Miquelon, det britiske oversjøiske territoriet Bermuda, de amerikanske territoriene: Guam, Wake Island, og Nord-Marianene i Stillehavet, og de tre statene med frittstående forhold til USA: Palau, Marshalløyene, og Mikronesiaføderasjonen. Området er hjem til 372 millioner mennesker, inkludert 1.224.769 adventister. Det betyr at det er én adventist per 304 mennesker.

Dere lurer kanskje på om Den nordamerikanske divisjon virkelig ennå er et misjonsfelt i det 21. århundret. Da jeg reiste rundt i divisjonen og samlet misjonsfortellinger til dette kvartalets Barnas misjon, fikk jeg en mektig påminnelse om det enorme arbeidet som fremdeles gjenstår for å spre det evige evangeliet bland urfolket i USA. I Alaska, for eksempel, er det over 200 innfødte samfunn, men Syvendedags Adventistkirken har virksomhet hos kun 11 av dem. «Vi har behov for misjonsorienterte arbeidere som kan tjene og jobbe med menneskene i Alaska», sier Tandi Perkins, leder for arbeidet med utviklingen av Alaskas distrikt, som da også hjalp med å koordinere besøket mitt.

I denne utgaven av Barnas misjon finner dere fortellinger fra flere steder i Alaska, inkludert Bethel, som mottar en del av offeret som tas opp på 13. sabbat. Dere vil også få lese fortellinger tilknyttet tidligere 13. sabbats-prosjekter i byene Holbrook og Page i Arizona. Dere finner mer informasjon om dette kvartalets 13. sabbats-prosjekter i margen.

Spesielle innslag

Hvis dere vil gjøre sabbatskolen enda mer spennende og levende, har vi bilder og annet materiell som hører til hver fortelling.

I tillegg til dette, kan dere laste ned en PDF av den engelskspråklige utgaven, Children's Mission, her: bit.ly/childrensmisson, og Mission Spotlight-videoer her: bit.ly/missionspotlight.

Husk at det ikke er nødvendig å lese opp misjonsfortellingen nøyaktig slik den står i bladet. Disse fortellingene er ment til bruk hos barn i alderen 6 til 12 år, så føl dere fri til å tilpasse språket og innholdet så det passer til aldersgruppen i sabbatskolegruppen deres.

Takk for at dere oppmuntrer barna til å tenke misjon!

Arizona, USA | 5. oktober

En ekstraordinær hage

Kaston

Vet dere hva «ekstraordinær» betyr?

Hvis det er noe som er ekstraordinært, er det noe som er utenom det vanlige. Hvis det er noe som er ekstraordinært, er det veldig, veldig spesielt.

I USA er det en by som heter Page. Den ligger i delstaten Arizona. I den byen finnes det en forbløffende og ekstraordinær hage.

Nå er det kanskje noen som tenker at en hage kan da ikke være ekstraordinær. Men for de som bor i denne byen, er hagen absolutt ekstraordinær. Dere skjønner det at byen Page ligger i en veldig tørr og meget varm ørken der hverken frukttrær eller grønnsaker liker å vokse.

Nå var det faktisk noen mennesker der i byen som gjerne ville ha fersk frukt og ferske grønnsaker, og de reiste langt vekk, til steder som ikke er så tørre og varme. De kom hjem igjen med frukttrær og grønnsaksfrø som de skulle plante der i Page. Men i stedet for å vokse, visnet plantene og tørket ut under den glovarme solen.

Men så kom Pastor James og kona hans, Nancy, til byen.

Pastor James og Nancy plantet en stor hage ved Adventkirken i byen.

Alle som så den nye hagen, regnet med at tomatplantene kom til å visne og dø. Alle regnet med at de grønne gresskarplantene og de gule squashplantene kom til å visne og dø. Og alle regnet med at epletrærne, ferskentrærne og granatepletrærne kom til å visne og dø.

Men i stedet for at de visnet og døde, bare vokste og vokste og vokste trærne.

Alle snakket med hverandre om hvor uvanlig hagen var. Folk snakket om hvor utrolig spesiell hagen var. Folk sa at hagen var ekstraordinær!

Der i den byen bodde 3-år-gamle Kaston og moren hans.

Kaston hadde bodd sammen med besteforeldrene sine hele livet, men nå hadde mamma nettopp hentet ham til seg igjen.

Gutten og moren hans kjente ikke hverandre så godt. Kaston ville gjerne være venner med henne, og mamma ville gjerne være venner med ham. Men hvordan skulle det skje?

Så fikk mamma høre om den ekstraordinære hagen utenfor Adventkirken. Hun fikk høre at det var mulig for barn å få være med på et spennende opplegg der i hagen. Da foreslo hun for Kaston at de skulle dra bort til hagen.

«Jeg tror nok at vi får treffe mange andre barn der», sa hun. «Jeg tror også at vi kommer til å lære om forskjellige planter».

Kaston hoppet av glede.

«Jippi!» ropte han.

Kaston og mamma dro til den ekstraordinære hagen ved Adventkirken på en tirsdag. Det var åtte andre små gutter og jenter som hadde kommet for å høre når Nancy fortalte om hagen sin.

Først viste Nancy en stor, gul solsikkeblomst som vokste i hagen. Hun viste barna den lange stilken og alle frøene helt øverst.

Kaston elsket å få høre om solsikkeblomster. Han likte å få smake på de gode frøene. Han elsket å få være der sammen med mammaen sin. Hun var jo faktisk en temmelig god venn!

Etter dette første besøket, dro Kaston og mamma tilbake til hagen en gang i uken. Noen ganger lærte han noe nytt om fruktene som vokste i hagen, og han fikk smake på dem. Andre ganger fikk han lære om sauene og hønsene som bodde i en innhegning der, og han fikk klappe dem. Han fikk lære om vår fantastiske Gud som skaper planter, dyr og barn og hjelper dem til å vokse.

For hver gang Kaston og mamma dro bort til den ekstraordinære hagen, skjedde det noe ekstraordinært: De ble gode venner. Og så ble de bestevenner!

Derfor kan vi si at det skjedde noe ekstraordinært i den ekstraordinære hagen. Der i hagen vokste det ikke bare frukt og grønnsaker midt i en glovarm og tørr ørken. Hagen hjalp også en liten gutt og moren hans til å bli ekstraordinære venner.

En del av et 13. sabbats offer som ble tatt opp i 2011, gikk til å etablere nettopp Adventkirken med den ekstraordinære hagen i Page, i delstaten Arizona i USA. Tusen takk for det spesielle offeret dere gir på 13. sabbat dette kvartalet. De pengene vil bli brukt til å hjelpe flere mennesker til å lære mer om den ekstraordinære vennen vår, Jesus.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

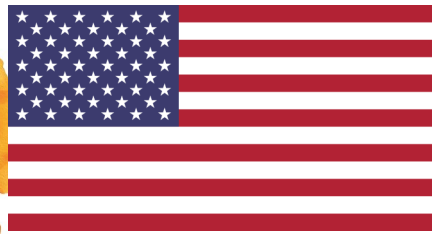
Vis barna byen Page i Arizona, på et kart.

Dere skal også vite det at Nancys fulle navn er Nancy Crosby, og hun har ansvar for Adventistkirkens misjonsarbeid blant urfolk i USA, i delstatene Arizona, Utah og Nevada. Mannen hennes, James, er pastor i Adventkirken i Page. Da Covid-nedstengningene gjorde at de måtte stenge kirken, og det ble umulig å drive misjonsarbeid, plantet pastorparet hagen. Da oppdaget de, til sin overraskelse, at hagen faktisk ble til en mulighet for misjonsarbeid. De bidro med ferske grønnsaker og frukter i lokalsamfunnet, der alle var enige om at det ikke var mulig å dyrke noe som helst i ørkenen. Da nedstengningene tok slutt, startet de barnegruppen i hagen. I dag er Adventkirken i Page kjent for hagen sin.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer mål nr. 5 for åndelig vekst i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Arizona USA | 12. oktober

Redd for spøkelseser

Sarah

En 11-år-gammel Navaho-jente var redd for spøkelseser.

Men Sarah fortalte ikke lærer Nancy at hun var redd for spøkelseser da hun begynte å studere i Adventistkirken i Page, Arizona, i USA. Hun snakket ikke med noen om sin frykt for spøkelseser, bare Tatum. Tatum var den 9-år-gamle søsteren hennes, og Tatum forstod henne. Hun var også redd for spøkelseser.

Så en dag fortalte Sarah lærer Nancy om det underlige som skjedde inne på soverommet hennes om nettene. Hun sa ikke så mye om hva det var som foregikk, men lærer Nancy kunne se at hun var meget redd.

«Når slike skremmende ting skjer i huset ditt, må du be til Jesus», sa lærer Nancy. «Jesus vil redde deg fra slike ting».

Så spurte hun Sarah om hun ville bli med til biblioteket for å snakke mer om det. Biblioteket lå inne på et lite rom i andre etasje i Adventkirken.

Jenten satte seg på gulvet, og lærer Nancy satte seg på en stol ved bokhyllene.

«Spøkelseser er ikke noe annet enn onde ånder som ønsker å skremme mennesker», sa lærer Nancy. «Men Jesus er sterkere enn onde ånder og vil beskytte deg mot dem».

Sarah lyttet nøye etter det lærer Nancy sa.

«Du trenger ikke å være redd», sa lærer Nancy. «Du kan be til Jesus, og du trenger ikke å være redd for at spøkelseser skal komme inn på soverommet ditt».

Så lærte hun Sarah hvordan hun skulle be Jesus om å hjelpe henne. «Be Jesus om å gi deg det du trenger», sa hun. «Du kan for eksempel bare si: 'Hjelp meg, Jesus'. Da vil den onde ånden gå ut av huset ditt».

Sarah sa ingenting.

Men da hun kom hjem, fortalte hun lillesøsteren sin, Tatum, om det lærer Nancy hadde fortalt henne.

«Hun fortalte meg at vi ikke trenger å være redde», sa Sarah. «Hvis vi ser noe, trenger vi bare be til Jesus».

Tatum sov på et annet rom i huset, og merkelige ting skjedde også inne på soverommet hennes om natten.

Sarah lærte Tatum hvordan hun skulle be.

Noen netter etter dette, skjedde det noe underlig inne på soverommet til Sarah. Sarah ble skremt, og hun dro sengeteppeet opp over hodet og begynte å gråte. Tatum hørte at hun gråt og kom inn på rommet hennes. Hun kravlet inn under sengeteppeet sammen med Sarah.

Akkurat da husket Sarah det lærer Nancy hadde sagt om å be til Jesus. Hun bestemte seg for å be en bønn.

«Jesus, hjelp meg», ba Sarah.

Hun følte seg plutselig mye bedre. Soverommet ble igjen fredelig, og hun klarte å sove igjen.

Tatum ble der ved siden av henne resten av den natten. Det var fint å ha søsteren sin slik i nærheten. Men det var enda mer vidunderlig å vite at Jesus var der.

Fra den natten av, visste Sarah at hun ikke lenger trengte å være redd for spøkelser. Hun kunne be, og Jesus ville beskytte henne. Han hadde beskyttet henne den natten, og det kom han til å gjøre igjen. Det eneste hun trengte å gjøre var å be.

En del av et 13. sabbats-offer som ble tatt opp i 2011, gikk til å åpne Adventkirken der Sarah lærte om bønnens makt, i byen Page, i delstaten Arizona, i USA. Tusen takk for det spesielle offeret dere gir på 13. sabbat dette kvartalet. Pengene blir brukt til å hjelpe flere mennesker til å lære mer om Jesus.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna byen Page i Arizona, på et kart.

Dere skal også vite det at læreren, Nancy Crosby, har ansvaret for Adventistkirkens misjonsarbeid overfor urfolket i USA i delstatene Arizona, Utah og Nevada. Sarah hadde slitt veldig i den offentlige skolen, og faren til Sarah hadde bedt Nancy om å være lærer for henne i kirken. Mannen til Nancy, James, er kirkens pastor.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Det amerikanske nasjonaldyret er den amerikanske Bison, nasjonaltreet er eiken, den nasjonale fugl er den skallede ørnen, og nasjonalblomsten er rosen.

Arizona, USA | 19. oktober

«Å nei!»

Small Brown Fox

Alle om bord i skolens minibuss pratet ivrig sammen mens den føyk bortover den smale veien i Arizona i USA.

Syv gutter fra urfolket i Amerika snakket lykkelig sammen om alt det kjekke de hadde opplevd på ski ute på White Mountains. De var fornøyd og trøtte, og nå slappet de godt av mens de kjørte tilbake til menighetsskolen Holbrook Seventh-day Adventist Indian School, der de bodde.

Solen holdt på å gå ned i vest, og lange skygger strakk seg ut over ørkenlandskapet.

Plutselig var det en liten, brun ørkenrev som smatt over veien.

Alle guttene utbrøt: «Å nei!»

Bussjåføren var lærer Allison, og hun så også reven. «Åh, se på reven!» utbrøt hun, helt henrykt.

Rever var et av favorittdyrene hennes, og denne var spesielt vakker. Hun var så glad for å få se den!

Men guttene var fulle av frykt og avsky. Ansiktene deres ble bleke og alvorlige. De sluttet å snakke sammen.

Lærer Allison la merke til tausheten som plutselig preget bussen. Hun var overrasket over at guttene ikke syntes det var flott å få se reven. Likte de ikke rever?

«Er det noe galt?» spurte hun.

Guttene kikket lenge på hverandre. Så var det en av dem som sa stille: «Jo, du skjønner det at i vår kultur så er det der et dårlig tegn».

«Hva slags dårlig tegn?» spurte lærer Allison. Hun tilhørte ikke det amerikanske urfolket og hun skjønte ikke hva han mente.

«Vi får ikke lov til å snakke om det», sa gutten.

«Nei vel. Så opplys meg litt da», sa hun.

Igjen kikket guttene på hverandre. Så begynte gutten å forklare at det amerikanske urfolket regner det som et dårlig tegn om en liten rev krysser din vei ved solnedgang.

«Det betyr at det kommer til å skje noe dårlig med en i familien eller slekten vår», sa han.

Lærer Allison var sjokkert. «Hva?» sa hun.

«Jo», fortsatte gutten, «nå kommer sikkert noen i familien vår til å bli syke og dø, eller dø i en trafikkulykke. Det er umulig å vite hva som kommer til å skje, men en i slekta kommer til å dø i løpet av denne måneden».

Lærer Allison bremsset ned og svingte ut til veikanten. Så takket hun guttene for at de hadde vært så modige og fortalt om sin frykt. Hun takket dem for at de hadde opplyst henne om det amerikanske urfolkets kultur. Så sa hun at hun også gjerne ville å dele noe med dem. «Nå skal dere få høre hva den reven betydde for meg», sa hun. «Den reven er et vakkert dyr som Gud skapte for at vi skulle være glade. Den har ingen makt til å påvirke eller ødelegge for familien eller slekten vår, bare fordi den krysset veien».

Hun sa videre at hun ønsket at guttene skulle vite at de ikke trengte å være redde når de var sammen med Gud. «Så nå skal jeg bare holde en bønn for reven og for oss», sa hun.

Hun bøyd hodet og så ba hun: «Kjære Gud, vil du gi den reven en trygg ferd videre. Vil du også passe på oss når vi kjører videre. Pass på familien og slekten til guttene, og hjelp disse guttene til å kjenne deg».

Guttene ble overrasket over at læreren deres hadde tatt seg tid til å be sammen med dem. Flere av dem så ut til å ikke like bønnen hun hadde bedt. Men det gjorde ikke noe for lærer Allison. Guttene trengte ikke å like bønnen. De hadde hatt en kjempekjekk dag på ski sammen med henne, og hun håpet at de ville få oppleve Guds makt.

Guttene satt helt tause resten av kjøreturen tilbake til skolen. Ingen hadde lyst til å si noe. Lærer Allison satte litt kristen musikk på høyttalerne.

Etter dette gikk det en måned. Så var det en av guttene fra minibussturen som kom bort til lærer Allison. Han fortalte henne at guttene plutselig hadde kommet på at det var gått en måned siden de hadde sett reven, og at ingen i slekten eller familien deres hadde dødd.

«Du skjønner, vi pratet sammen om det, og så ble vi klar over at ingenting hadde skjedd med noen i familien etter at du ba bønnen», sa han.

Lærer Allison ble kjempeglad da hun hørte det! Ikke bare hadde Gud hørt bønnen hennes, men guttene hadde også begynt å få tillit til Gud.

Vil dere be for elevene ved menighetsskolen Holbrook Seventh-day Adventist Indian School, om at de skal bli kjent med Gud som sin spesielle venn? 13. sabbats offer har i lang tid gått til å støtte misjonsarbeid ved denne skolen. De to siste 13. sabbats ofrene til Den nordamerikanske divisjon, som ble tatt opp i 2021 og 2018, gjør det nå mulig å bygge et aktivitets-senter for elevene der på skolens område. Tusen takk for offeret dere gir til misjonsarbeid dette kvartalet.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Holbrook i Arizona, i USA, på et kart.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Misjonsmål nr. 2: «Å styrke og diversifisere Adventistkirkens evangeliseringsmetoder ... blant de befolkningsgruppene som ennå ikke er nådd, eller er nådd i liten grad, og blant ikke-kristne religioner»; Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Stat-blomsten i Arizona er Saguaro-kaktusblomsten, og stat-fuglen er kaktus wren.

Alaska, USA | 26. oktober

Gud elsker de sibirske yupikene

Hariette

Oldemor Hariette har levd hele sitt 92-år-gamle liv på øya St. Lawrence. Klarer dere å finne St. Lawrence på et kart? Øya ligger langt opp mot Nordpolen. Det er en øy som ligger i Beringstredet midt mellom den amerikanske delstaten Alaska og Russland. Når været er godt, er det mulig å se Russland fra vestsiden av øya.

Oldemor Hariette bor i Savoonga, som er den største byen på øya. Det bor cirka 830 personer i byen, og Hariette er en av dem. Nesten alle som bor i Savoonga tilhører folket sibirsk yupik, og det gjør også Hariette.

Oldemor Hariette bor i et hus sammen med både døtrene, barnebarna og oldebarna sine, og alle er jenter eller kvinner. Hvis dere er på besøk hos henne en ettermiddag på sommeren, vil dere oppdage at hun er den eneste personen som er våken. Mest sannsynlig vil dere oppdage oldemor Hariette i en stol ved bordet, der hun sitter og nipper til et glass med vann. Hun elsker vann. Dere vil også oppdage at alle døtrene, barnebarna og oldebarna ligger på madrasser på stuegulvet. Om sommeren i Alaska, går solen ned klokken 2:30 om natten, så det er ikke så lett for folk å få sove om natten. Derfor er det svært mange som legger seg veldig sent, og så står de opp veldig sent. Døtrene, barnebarna og oldebarna til oldemor Hariette er blant de som legger seg veldig sent og står opp veldig sent.

Men oldemor er vant med at solen går ned så sent. Hun foretrekker å legge seg tidlig og stå opp tidlig. Hun liker også å ta seg små lurer i løpet av dagen. Hun bryr seg ikke om at familien hennes går rundt i huset mens hun tar seg en lur. Familien hennes har ingenting imot at hun går rundt i huset mens de sover. Faktisk så kan besøkende gå tvers gjennom stuen deres midt på dagen, uten at noen av dem våkner.

Oldemor Hariette lærte om Gud av foreldrene sine da hun var en liten jente. Da var det bare én kirke der i byen, og hver søndag gikk hun i den kirken. Hun elsket å gå i kirken. Hun elsket å tilbe Gud, for hun visste at han tar seg av det sibirske yupikfolket.

Etter hvert som oldemor Hariette ble eldre, ble også kirken eldre. Kirkebygget begynte å falle fra hverandre og smeltevann dryppet nedover de innvendige veggene når snøen smeltet. Til sist måtte de stenge kirken.

I mellomtiden var det en Adventkirke som ble åpnet der i byen.

Oldemor Harriette gikk i Adventkirken noen ganger før kirken hennes måtte stenge dørene. Medlemmene i Adventkirken ønsket henne varmt velkommen, og hun bestemte seg for å fortsette å gå der når kirken hennes stengte ned. Hun elsket å gå i kirken – men nå var det på sabbaten i stedet for på søndagen. Hun elsket å tilbe Gud, for hun visste at han tar seg av det sibirske yupikfolket.

Men så reiste pastoren i Adventkirken sin vei, og Adventkirken stengte dørene. Nå var det ikke lenger noen kirke i Savoonga der oldemor Harriette kunne tilbe Gud. Hun savnet å gå i kirken. Men hun hadde tro på at kirken nok ville åpne igjen en dag, for hun visste at Gud tar seg av det sibirske yupikfolket.

Det gikk noen år. Så var det et adventistpar som flyttet til Savoonga og åpnet Adventkirken igjen. Mannen og kona hans var sykepleiere som hadde gått av med pensjon og som kom langt, langt borte fra, i den amerikanske delstaten North Carolina. De kom som frivillige for å bo i Savoonga for å sørge for at det var gudstjeneste i Adventkirken hver sabbat.

Oldemor Harriette var utrolig lykkelig for dette! Nå kunne hun gå i kirken igjen. Hun bare elsket å gå i kirken. Hun elsket å tilbe Gud fordi hun visste at han tar seg av det sibirske yupikfolket.

Men så døde mannen, og bestemor Harriette lurte på om kirken kom til å bli stengt igjen. Men damen, Elouise, bestemte seg for å bli igjen og holde kirken åpen.

Det gikk noen år til, og så begynte Elouise å få helseproblemer. Hun ble nødt til å fly tilbake til North Carolina for å få behandling av en lege. Kirken stengte dørene. Nå var byen uten noen kirke, enda en gang.

For tiden ber oldemor Harriette til Gud om at Adventkirken skal åpne på nytt. Hun ber om at Gud skal sende Elouise eller noen andre til Savoonga så hun kan tilbe Gud i kirken igjen. Hun vet at Gud har hørt bønnene hennes. Hun vet at Gud alltid tar vare på det sibirske yupikfolket. «Gud er så mektig», sier hun. «Jeg påkaller ham alltid».

Vil dere være så snille å be for Savoonga? Be for Alaska. Tusen takk for 13. sabbats offeret som dere gir dette kvartalet. Det vil bli brukt til å spre Guds kjærlighet i Alaska.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna øya St. Lawrence Island på et kart. Finn så Savoonga, landsbyen der oldemor Harriette bor.

Dere kan se en video på YouTube med oldemor Harriette som synger Jesaja 41,10 og Johannes 3,16 på språket til de sibirske yupikene, her: bit.ly/NAD-Harriette.

Du kan også fortelle at Adventkirken i Savoonga har åpnet og stengt flere ganger siden den ble bygget i 1972. I 2010 åpnet den på nytt da Bill og Elouise Hawkes ankom som frivillige arbeidere for Adventistkirkens Alaskadistrikts arktiske misjoneringsprogram (Alaska Conference's Arctic Mission Adventure program). Bill døde i 2016, og Elouise ble igjen på øya. Kort tid før en av redaktørene i misjonsfortellingene kom på besøk i 2023, måtte Elouise forlate øya av helsemessige grunner. Senere, bestemte hun seg for å komme tilbake på deltid, så hun bor i Savoonga halve året.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Misjonsmål nr. 2: «Å styrke og diversifisere Adventistkirkens evangeliseringsmetoder ... blant de befolkningsgruppene som ennå ikke er nådd, eller er nådd i liten grad; Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Alaska, USA | 2. november

«Dyp og bred»

Faith

Faith var bare 3 år gammel, men hun visste nøyaktig hva hun like å gjøre mer enn noe annet i hele verden.

Hun likte «Dyp og bred».

Av og til, når hun var ute og gikk med mamma på gatene i landsbyen deres, Savoonga i Alaska, gikk de forbi «Dyp og bred».

«Se!» pleide mamma å si. «Nå går vi forbi 'Dyp og bred'!»

Da ble Faith kjempeglad og begynte å synge: «Dyp og bred, dyp og bred!» og så viste hun med armene hvor dyp 'dyp' var. Og så strakte hun armene ut til sidene for å vise hvor bred 'bred' var. Hun bare elsket «Dyp og bred»!

På fredagskveldene klarte Faith nesten ikke å vente på å få legge seg så hun kunne stå opp neste morgen for å gå på «Dyp og bred».

Hun visste at det var sengetid når mamma sa: «På dagen er vi våkne, om natten sover vi».

Da pleide bestefar å si godnatt. «Vi sees i morgen», pleide han å si. «Kanskje lager jeg pannekaker til dere i morgen!» Da pleide Faith å smile fra øre til øre. Pannekakene til bestefar var det absolutt beste hun visste.

Så kravlet hun opp i sengen og la seg godt til rette klokken 22:00. Det var litt vanskelig å få sove, for storesøsteren hennes var ennå oppe og skulle ikke legge seg før midnatt. Det er mange som legger seg temmelig sent på natten i Savoonga, og de står også opp ganske så sent neste dag.

Vanligvis våknet Faith rundt klokken 9:00 på sabbatsmorgener, så sprang hun til kjøkkenet for å se om bestefar holdt på å lage pannekaker. Det pleide han alltid!

Faith pleide å dekke på bordet til frokost. Bestefar pleide å si: «Hent ut lønnesirupen og smøret også!»

Så satte hun seg sammen med ham og bestemor, og så ba de. Først ba de høyt sammen: «Gud er god, God er mektig!» Så ba bestefar for maten. «Vil du gi oss god helse, styrke og ydmykhet», ba han.

Faith bare elsket å ta det første, store jafset av pannekaken. Åh, så godt det var! Bestefar lagte pannekaker med ekte kjærlighet, og de smakte helt magisk.

Faith måtte møte på «Dyp og bred» klokken 14:00 på ettermiddagen. Det var da programmet startet. Det startet på ettermiddagen fordi mange barn og voksne la seg veldig sent og stod opp sent på morgenen.

Når 14:00 nærmet seg, pleide Faith å kravle opp på firehjulingen til mamma. Alle gikk eller kjørte firehjuling der i

landsbyen. På sabbatene pleide Faith og mamma å kjøre firehjuling til «Dyp og bred».

Når de kom frem, ble Faith ønsket varmt velkommen av en vennlig dame som ikke tilhørte urfolket i Alaska, slik hun og familien hennes gjorde. Faith og alle de andre brukte fornavnet hennes, Elouise. Hun hadde flyttet dit til landsbyen fra den nordamerikanske delstaten North Carolina for å undervise på «Dyp og bred» hver sabbat.

Opplegget på «Dyp og bred» startet med sang. Elouise ledet Faith og de andre barna i en allsang med sanger om Jesus. Men det var alltid én spesiell sang som Faith stod og ventet på at de skulle synges. Og så skjedde det endelig. Elouise sa: «Den neste sangen vi skal synges er 'Dyp og bred'».

Da klappet Faith i hendene av red glede! Så sang hun av hele hjertet. Hun senket hendene dypt ned for å vise hvor dyp 'dyp' var. Så strakte hun armene langt ut til sidene for å vise hvor bred 'bred' var. Åh, som hun elsket «Dyp og bred».

Når de hadde sunget ferdig, pleide Elouise å be og fortelle en bibelfortelling til barna. Etter fortellingen, hadde barna morsomme håndverksaktiviteter, og Elouise pleide å legge frem litt oppskåret frukt, som epler eller appelsiner. Elouise elsket epler og appelsiner. Det var spesielt med slike frukter, for de vokste ikke der i området og måtte flys inn til Savoonga fra langt borte.

Når det hadde gått omtrent en time, var det slutt for «Dyp og bred» for denne gangen, og da var det på tide for Faith å dra hjem igjen.

«Likte du deg i sabbatskolen?» spurte mamma alltid da hun tok Faith in hånden.

Faith nikket alltid med et stort smil.

«Jeg bare elsker 'Dyp og bred'!» sa hun.

I dag er Faith blitt 16 år gammel og hun har aldri sluttet å elske sabbatskolen. Det var i sabbatskolen at hun lærte favorittsangen sin, «Dyp og bred». Det var i sabbatskolen at hun lærte om bestevennen sin, Jesus. For ikke så lenge siden gav hun hjertet sitt til Jesus og ble døpt i «Dyp og bred», som egentlig er adventkirken i Savoonga.

Tusen takk for 13. sabbats offeret som dere gir dette kvartalet, som går til å dele Guds «Dype og brede» kjærlighet i Alaska. En del av offeret går til et prosjekt ved adventkirken i Bethel i Alaska.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna øya St. Lawrence Island på et kart. Øya ligger utenfor Alaskas kyst i Beringhavet. Finn så Savoonga, landsbyen der Faith bor.

Bildet på motstående side er av Faith som holder et fotografi av seg selv da hun var tre år gammel og sang «Dyp og bred» for første gang.

Du kan også fortelle at adventkirken der Faith lærte om Jesus, har åpnet og stengt flere ganger siden den ble bygget i 1972. I 2010 åpnet kirken på nytt da to sykepleiere, Bill og Elouise Hawkes fra den nordamerikanske delstaten North Carolina, ankom. De hadde gått av med pensjon og var nå frivillige arbeidere for Adventistkirkens Alaskadistriks arktiske misjoneringsprogram overfor urfolket (Alaska Conference's Arctic Mission Adventure program to Alaska Natives). Bill døde i 2016, og Elouise ble igjen på øya. Kort tid før en av redaktørene i misjonsfortellingene kom på besøk i 2023, måtte Elouise forlate øya av helsemessige grunner.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen har som mål å oppfylle følgende punkter i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Alaska, USA | 9. november

Hjemlengsel, men ikke alene

Olivya

Olivya var ni år gammel da hun dro på sommerleir i Alaska for første gang. Hun bodde langt vekk fra Camp Polaris, og hun fikk fryktelig hjemlengsel første dag på leir. Hun savnet hunden sin, Callie.

«Jeg vil hjem», sa hun til pappaen sin da han slapp henne av på leiren.

«Det kommer til å gå så bra, så!» sa han og smilte vennlig til henne.

Så reiste han, og Olivya måtte klare seg en hel uke uten den kjære hunden sin.

Den ettermiddagen regnet det. Det regner ofte om sommeren i Alaska. Olivya prøvde å holde seg tørr.

Den kvelden spiste barna kveldsmat og hadde andakt i hovedbygget. Etterpå fulgte Olivya og syv andre jenter leirlederen sin, som het Miss Joelle, til hytta der de skulle sove.

Det var da det hele begynte å bli interessant ...

Miss Joelle åpnet bibelen sin og begynte å lese en fortelling om tålmodighet. Jentene hørte etter fra køyesengene sine eller fra gulvet. Så spurte leirlederen om jentene hadde noen bønneønsker.

Olivya rakte hånden i været.

«Vil du be om at jeg ikke skal ha så hjemlengsel og at hunden min skal ha det bra der hjemme?» sa hun.

De andre jentene ville at miss Joelle skulle be for foreldrene og familiene sine. Noen av jentene ønsket spesiell bønn for dem selv. Noen av dem hadde venner der hjemme som brukte narkotika, og de ønsket ikke å bli innblandet i det der.

Så spurte miss Joelle om det var noen frivillige som kunne tenke seg å be. To av jentene rakte hånden i været.

«I dag har vi hatt det så fint», ba den ene jenten. «Vil du hjelpe oss til å sove godt. Amen».

Bønnen til den andre jenten var også kort. Hun syntes ikke det hadde vært fint med regnet som falt hele ettermiddagen.

«Vil du få solen til å skinne i morgen?» ba hun.

Miss Joelle ba også en kort bønn.

«Takk for en god dag», ba hun. «Vil du gi oss en god dag i morgen også. Vil du gi oss godt vær. Amen».

Jentene la seg ned i sengene sine, og miss Joelle kom rundt og pakket dem godt inn.

Da hun kom til Olivya, sa hun: «Hei, Olivya, kan jeg få be for deg?»

«Det må du gjerne», sa Olivya.

Miss Joelle ba: «Kjære Herre, takk for Olivya, takk for at hun er i gruppen min, takk for at vi alle har kommet hit til leiren, og takk for at vi fikk en fin dag sammen. Vil du hjelpe henne til å sove godt nå og til å få en god dag i morgen. Amen».

Så gikk hun videre til neste jente.

Nå følte Olivya seg høyt verdsatt. Hun hadde følt seg så ensom og langt unna den kjære hunden sin og hjemmet sitt. Men nå så hun Guds kjærlighet som skinte gjennom leirlederens omsorgsfulle bønn og godhet.

Til sist fikk alle jentene sove.

Bortsett fra Olivya.

Der i den mørke hytten, tenkte hun over første dag på leiren. Det hadde jo ikke vært så ille. Hun lurte på hva som kom til å skje i morgen. Kom det til å regne, eller ville solen titte frem? Hva skulle hun spise til frokost? Hun elsket frokost, spesielt hvis det var egg til frokost. Men hun likte også frokost-burritos og pannekaker. Hvilke leker og spill skulle hun og de andre barna ha etter frokost? Kom hun til å få noen nye venner og prate med dem?

Det var slike tanker Olivya gjorde seg da hun døset av og sovnet den natten.

Det viste seg å bli en helt fabelaktig uke der på Camp Polaris. Før hun visste ordet av det, var uken over! Ganske snart var hun hjemme igjen med pappa og den kjære hunden sin, Callie.

Olivya likte seg så godt på sommerleiren at hun dro tilbake året etter, og så året etter det igjen.

Nå er hun blitt 17 år gammel og har sommerjobb som leirleder der på Camp Polaris. Nå er det hun som setter seg ved siden av køyesengene til jentene på kveldene og ber for dem og viser dem godhet og omsorg, akkurat slik leirlederen hennes gjorde da hun var 11 år. Hun ønsker at alle barna på leiren skal vite akkurat hvor høyt Gud elsker dem.

En del av et tidligere 13. sabbats offer gikk til forbedringer på Camp Polaris, som for eksempel nye hytter og ordentlige toaletter og dusjer. Olivya og de andre barna på Camp Polaris er veldig takknemlige til alle barna og de voksne som gav penger på 13. sabbat den gangen. Dere som sitter her i dag kan hjelpe barna i Alaska ved å gi en god kollekt på 13. sabbat dette kvartalet. Pengene går til et spesielt prosjekt i Bethel. Takk for at dere planlegger å gi en god kollekt på 28. desember.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Dillingham i Alaska, på et kart. Camp Polaris ligger rett utenfor Dillingham. Vis dem også Bethel, der en del av offeret på 13. sabbat dette kvartalet går til å opprette et senter for lokalsamfunnet ved Adventkirken.

Navnet Joelle uttales slik: jo-EL-i.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen har som mål å oppfylle følgende punkter i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Alaska, USA | 16. november

En dag på leir

Kingston

Det var utrolig spennende for Kingston å dra på leir.

Kingston er en gutt som tilhører urfolket i Alaska og bor i en landsby der som heter Togiak.

Da han skulle på Camp Polaris, gikk han om bord i et fly og fløy i 30 minutter til byen Dillingham. Så satte han seg i en bil og kjørte i 30 minutter til innsjøen Aleknagik. Der gikk han om bord i en motorbåt og reiste i 15 minutter til sommerleiren, som ligger rett ved fjellet Jackknife Mountain.

Han var ikke ensom på reisen. Det var omtrent 10 andre barn fra Togiak som også reiste til leiren sammen med ham. Kingston og de andre barna visste egentlig ikke så mye om Gud. De dro på leir først og fremst fordi de ble invitert av en vennlig adventistdame som heter Josephine, som også kommer fra Togiak.

Kingston fikk høre mye om Gud på leiren. Hver morgen fikk guttene og jentene tid før frokost til å lese i Bibelen og be. Det gikk på rundgang at barna takket Gud for maten til både frokost, lunsj og middag. Hver morgen og kveld fikk barna høre historier om Gud da det var andakt i hovedbygget. Og så, før alle la seg, snakket leirlederne om Gud ved enda en andakt inne på hyttene.

Kingston hørte etter det de voksne fortalte om Gud. Han hørte på det de andre barna sa om Gud. Han sa ikke så mye. Han bare hørte etter og tenkte over det han hørte.

Hver dag på leir ble barna delt inn i grupper, og så tok de del i kjeke aktiviteter. En dag var Kingston på gruppe sammen noen andre barn som skulle lære om overlevelsesteknikker i villmarken. Alaska er helt enormt og det er mye villmark der, så det er viktig å vite hvordan man kan overleve.

Kingston hørte etter mens en av lederne, Sam, viste dem hvordan de skulle lage bål. Barna fulgte med og hjalp til, men Kingston syntes det var litt kjedelig. Han hadde lært hvordan man lager bål for lenge siden, da han var seks år gammel.

Sam laget ikke noe mat på bålet sitt. Men da de satt der og så på bålet som knitret i vei, tenkte Kingston på familien sin og hvordan de pleide å lage bål og steke hamburgere, pølser og viltkjøtt i flammene. Akkurat da fikk han øye på et brunt jordekorn. Jordekorn ser ut som andre ekorn, men de bor i hull i bakken i stedet for oppe i trærne. Nå fikk Kingston altså øye på et jordekorn som sprang fra ett hull til et annet.

En av de andre fikk øye på ekornet og sa: «Oi! Se! Så søtt!»

Kingston ble overrasket. Han ristet sakte på hodet. «Nei, ikke søtt», sa han alvorlig. «Nam nam!»

Men det var ingen ved leiren som hadde tenkt å spise ekorn til middag. Hvis Kingston ble skuffet over dette, viste han det ikke med en mine. Han satte seg sammen med de andre barna og satte til livs bakte poteter, brune bønner, makaroni med ost, og hvitløksbrød.

Etterpå gjennomførte han fort ryddeoppgavene sine og så fikk han noen øyeblikk til å slappe av på bredene av innsjøen. Han tok opp en flat stein og kastet den så den spratt bortover på overflaten. En, to, tre, fire, fem sprett. Og så ... plask!

Steinen forsvant under overflaten. Andre barn så Kingston som spratt steiner bortover vannoverflaten og kom bort for å prøve, de også. En, to ... plask! Det var ingen som klarte flere sprett enn Kingston.

Kingston fikk kastet noen stein til før barna ble kalt sammen til neste leiraktivitet. Nå var det på tide med svømming. «Jippi!» var det noen av barna som ropte. Kingston sa ingenting. Han bare fulgte med på alt som skjedde.

Camp Polaris varte bare i én uke, og så altfor snart måtte Kingston hjem igjen. Det var mye han måtte tenke over. Kanskje kom han til å gi hjertet sitt til Jesus.

Be for alle barna som går på Camp Polaris, at de må gi sitt hjerte til Jesus. En del av 13. sabbats offer som tas opp dette kvartalet, går til forbedringer ved Camp Polaris. Dere kan faktisk hjelpe barna i Alaska ved å gi et godt offer på 13. sabbat, 28. desember.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Togiak og Dillingham i Alaska, på et kart. Camp Polaris ligger utenfor Dillingham. Vis også hvor Bethel ligger, der en del av kvartalets 13. sabbats offer går, til å opprette et senter for lokalsamfunnet ved adventkirken.

Dere kan se en kort video som viser Kingston som spretter steiner på vannet, på YouTube, her: bit.ly/NAD-Kingston.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen har som mål å oppfylle følgende punkter i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Blant de mest besøkte turiststedene og landemerker i USA er Empire State Building i New York, Lincoln Memorial i Washington, DC, og Golden Gate Bridge (bildet) i San Francisco, California.

Alaska, USA | 23. november

Sisten, klatring, og Gud

Kesia

Ti-år-gamle Kesia bare elsket sommeren der i urfolklandsbyen sin, Togiak, i Alaska. Det var ingen skole, og hun kunne leke utendørs dagen lang. Å, som hun elsket å leke ute sammen med vennene sine! De lekte sisten og gjemsel og de klatret opp på forskjellige ting.

Men så kom Josephine bort til henne med en invitasjon. Josephine var en snill ung dame som alle barna – også Kesia – var veldig glad i. Josephine spurte: «Kunne du tenke deg å bli med på bibelsommerskole?»

Kesia hadde aldri hørt om bibelsommerskole, og hun spurte hva det var for noe. Josephine forklarte litt og sa det var kjempegøy.

Kesia ville ikke skuffe Josephine, men hun hadde ikke lyst til å være med. Det var jo sommer, og hun ville bare være ute og leke sisten og gjemsel og klatre opp på ting!

Og derfor ble hun ikke med på bibelsommerskolen da den startet. Men storebroren og storesøsteren hennes ble med – og de hadde det kjempegøy!

Storesøsteren til Kesia sa til henne: «Til å begynne med tenkte jeg at det var kjedelig, men det viste seg å være kjempegøy!»

Storebroren hennes sa: «Det er mange morsomme leker og aktiviteter, og maten er kjempegod».

Da Kesia hørt på alt dette, tenkte hun: «Hmm ... jeg har også lyst til å ha det gøy!»

Derfor ble hun med til bibelsommerskole sammen med søsteren og broren hennes. Der lærte hun mye om Gud. Hun lærte at han hvilte på syvende dag i skapelsesuken, og at han også ber oss mennesker om å hvile på sabbaten. Hun syntes det var fint å få vite mer om Gud.

Da bibelsommerskolen var over, inviterte Josephine Kesia til å bli med i kirken på sabbaten.

Kesia ville ikke skuffe Josephine, men hun hadde ikke lyst. Det var fremdeles sommer og hun hadde mye mer lyst til å være utendørs og leke sisten og gjemmeleken og klatre opp på store ting.

Men så snakket Josephine med Kesias mor om å gå i kirken på sabbatene.

Da sa mamma til Kesia: «Jeg tror det er en god idé. Jeg vil gjerne at du blir med i kirken på sabbatene».

Og så inviterte også storebroren og storesøsteren hennes henne med i kirken på sabbaten. De hadde begge to begynt å gå i kirken etter bibelsommerskolen.

For Kesia, virket det som om alle ville at hun skulle gå i kirken. Og derfor ble hun med. I kirken lærte hun mer om Gud, og hun syntes det var veldig fint å bli bedre kjent med Gud.

Sommeren etter, da Kesia var 11 år gammel, fortalte Josephine henne om en sommerleir der deltakerne fikk spise deilig mat og fikk nye venner og lærte mer om Gud. «Har du lyst til å bli med?» spurte Josephine.

Josephine trengte ikke spørre to ganger. Det var jo sommer, og på leir kunne Kesia leke sisten og gjemmeleken og klatre opp på ting. Hun hadde også lyst til å lære mer om Gud.

Til å begynne med, lærte ikke Kesia mer om Gud på sommerleiren Camp Polaris. Hun hadde det altfor gøy sammen med gode venner og koste seg for mye med den gode maten til det. Hun ble kjempeglad da hun så at Josephine var en av leirlederne. For hver dag som gikk på leiren, lærte Kesia mer og mer om Gud, og hun sang sanger og hørte morgenandaktene og kveldsandaktene.

Før hun visste ordet av det, var uken over og barna pakket sakene sine og skulle hjem. Kesia syntes det var leit å si ha det til alle de nye vennene sine. Men så var det en av vennene hennes som begynte å snakke om å komme tilbake på leir til neste år.

Da tenkte Kesia: «Neste år! Jeg visste ikke at det skulle være leir igjen neste år!»

Sommeren etter dro hun på leir igjen – og det fortsatte hun med, år etter år. Da hun fylte 16 år, ble hun mer enn bare leirdeltaker. Da ble hun nemlig leirleder-lærling. Hun hjalp leirlederne når de jobbet med barna. Kesia sa det var litt vanskelig å lære å oppføre seg som en voksen leder på leiren. «Jeg er vant til å være barn», sa hun. «Men jeg prøver virkelig å være leder».

En del av pengene som kom inn fra et tidligere 13. sabbats-offer, gikk til å betale for forbedringer på Camp Polaris. Da ble det bygget nye hytter og ordentlige toaletter og dusjer. Kesia og barna på Camp Polaris er veldig takknemlige mot alle som gav kollekt den gangen. Dere som sitter her i dag kan også hjelpe urfolk barn i Alaska ved å gi en god kollekt på 13. sabbat dette kvartalet, på 28. desember.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna Dillingham i Alaska, på et kart. Camp Polaris ligger utenfor Dillingham. Vis også hvor Bethel ligger, der en del av kvartalets 13. sabbats offer går, til å opprette et senter for lokalsamfunnet ved Adventkirken.

Navnet Kesia uttales: ke-SIA.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen har som mål å oppfylle følgende punkter i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Urfolk bl.a. Aleutene, Athabascans, Haida, Inuitter, Tlingit og Yupik lever fortsatt i Alaska.

Alaska, USA | 30. november

Leirdelta- keren som forsvant

Adiv

Denne fortellingen handler om en leder på en leir som mistet en gutt.

Sju-år-gamle Liam sprang absolutt over alt på adventistkirkens sommerleir i Alaska. Det var vanskelig å få ham til å legge seg på kvelden. Det var vanskelig å holde orden på hvor han var i løpet av hver dag. Og så, halvveis gjennom uken, stakk Liam av.

Problemene oppstod da leirlederen til Liam, som het Adiv, konfronterte gutten med at han hadde stukket av til et sted uten å først si fra til ham. «Hva gjør du her?» spurte Adiv da han fant ham. «Du er nødt til å si fra til leirlederen din så han eller hun vet hvor du er, fordi hvis vi mister deg, er det et problem».

Mens han snakket, bare stakk Liam av.

Adiv og de andre lederne på leiren lette og lette etter Liam, men de klarte ikke å finne ham.

Adiv ba.

Fremdeles ingen Liam.

Adiv gikk til leirdirektøren. «Jeg klarer ikke å finne gutten», sa han. «Jeg vet ikke hvor han er».

Omtrent 45 minutter senere dukket Liam opp igjen. Han kom frem fra noen busker, og han smilte så bredt som det gikk an å smile.

Adiv smilte ikke. «Slikt kan du ikke gjøre», sa han til ham.

«Hva er problemet?» spurte gutten.

«Du kan ikke stikke av», sa Adiv. «Det er ikke greit».

Liam sluttet å smile. Han likte ikke å bli irettesatt. Mens Adiv snakket, stakk han av igjen. Men denne gangen visste Adiv hvor han hadde gått. Han og en av de andre leirlederen, Jacob, gikk inn i buskene og fikk se Liam som smatt opp i et tre.

Jacob stilte seg under treet og ropte opp til ham: «Vi ville sette veldig pris på om du kom ned så vi kan snakke sammen».

Liam kikket ned fra de øverste greinene i treet.

«Jeg hater Adiv», sa han. «Jeg vil at han skal dø».

Guttens ord svei hos Adiv, men han var bestemt på at han skulle vise Liam Guds kjærlighet.

«Jeg er glad i deg», sa han.

«Jeg bryr meg ikke», sa Liam. «Jeg hater deg!»

«Det gjør ingenting», sa Adiv. «Jeg er glad i deg. Jeg vil ikke at du skal skade deg, ser du. Vær så snill å komme ned».

Jacob ba også gutten om å komme ned.

Men Liam nektet. «Jeg bryr meg ikke om jeg dør eller blir skadet», sa han.

Da Adiv fikk høre de ordene, følte han seg helt forferdelig. Han skjønnte at Liam antakeligvis hadde et vanskelig liv der hjemme. Han var bare sju år gammel, men allerede brydde han seg ikke om noen ting. Adiv ba ham enda en gang om å komme ned, men han nektet.

Adiv og Jacob ventet i det som virket som en evighet. Endelig begynte gutten sakte å klatre ned igjen.

Da Liam kom helt ned, sa Adiv at han ble nødt til å holde seg ved siden av ham resten av dagen. Han ville at Liam skulle vite at han hadde mistet tilliten hans, og han ville ikke at han skulle stikke av igjen.

Den kvelden, før andakt, tok Adiv en vennlig alvorsprat med Liam.

«Det gjorde vondt da du sa at du hater meg», sa han. «Jeg vil at du skal vite det, ikke fordi jeg vil at du skal føle deg dårlig, men fordi jeg vil at du skal vite at ordene dine gjorde vondt. Forstår du hva jeg sier?»

Liam kikket ned. «Jeg forstår», sa han stille.

«Jobben min er å være sikker på at du kjenner Jesus og er trygg og ikke i fare», sa Adiv. «Du trenger ikke å like meg».

Resten av uken gikk bra. Liam tilbrakte mye tid ved siden av Adiv. Når Adiv spiste lunsj, var gutten ved siden av ham. Når han satt ved siden av leirbålet for å få varmen, var gutten der.

Adiv vet ikke hva som kommer til å skje med Liam fremover. Selv om han mistet gutten på leiren, håper han at gutten, gjennom leiren, skal finne Jesus.

Syvendedags Adventistkirken har åtte sommerleirer i Alaska hvert år. Et av leirstedene heter Camp Polaris og ligger rett utenfor byen Dillingham. Den leiren mottok midler fra 13. sabbats offer i 2015. Pengene gikk til å bygge nye hytter og ordentlige toaletter og dusjer der. En del av dette kvartalets 13. sabbats offer går til å dele mer av Guds kjærlighet i Bethel i Alaska.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Dillingham i Alaska ligger, på et kart. Vis dem også hvor Bethel ligger. Det er byen som mottar midler fra dette kvartalets 13. sabbats offer, for å opprette et senter for lokalsamfunnet ved Adventkirken.

Navnet Adiv uttales: a-DIV.

Liam er et pseudonym, for å beskytte guttens identitet.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen har som mål å oppfylle følgende punkter i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Sytten av de 20 høyeste toppene i USA er i Alaska. Denali (tidligere kalt McKinley), den høyeste toppen i nord Amerika, er 6,190 meter høy. Denali, det lokale navn for toppen, betyr "Den store."

Så fikk noen en god idé: «Kjør fremover veldig sakte».

Kapteinen holdt farten meget lav og så kjørte han fremover. Tjoff-tjoff-tjoff.

Plutselig ble et sterkt lys tent midt i leiren. Det klare, hvite lyset sendte blendende stråler ut over hele leiren. De voksne om bord i båten kunne se guttenes hytter. De kunne se jentenes hytter. De kunne se hovedbygget. De kunne se toalettbygget. Og viktigst av alt: De kunne se bryggen og stranden.

Kapteinen førte nå båten forbi bryggen og opp på stranden.

Alle hoppet av båten. Det følte veldig godt å ha fast grunn under føttene igjen.

De voksne kikket oppover for å se hvor lyset stammet fra. De ville gjerne takke den som hadde slått på lyset.

Men nå ble lyset slukket igjen, og leiren ble igjen svøpt i mørke.

De voksne bestemte seg for å legge seg og takke den snille personen neste morgen i stedet.

Når morgensolen var oppe, prøvde de å finne ut hvem det var som hadde slått på lyset.

Kapteinen følte seg sikker på at det må ha vært leirdirektøren.

«Tusen takk for at du slo på lyset!» sa han. «Vi hadde aldri klart det uten».

Men leirdirektøren sa det ikke var han som hadde gjort det.

«Hvilket lys?» spurte han. «Jeg har ikke slått på noe lys. Jeg sov. Jeg visste ikke engang at dere kom».

Ingen i leiren hadde slått på lyset.

De som var om bord i båten, tror at det bare er ett svar: Det var en engel som lyste for dem på den mørke natten. Lyset viste dem hvor de skulle styre.

Camp Polaris ligger utenfor byen Dillingham i Alaska og er den eneste av adventistenes sommerleirplasser som er spesielt beregnet på barn av urfolket i Alaska. En del av et 13. sabbats offer som ble tatt opp i 2015, gikk til å forbedre forholdene ved Camp Polaris, med nye hytter og ordentlige toaletter og dusjer. Dette kvartalet går en del av 13. sabbats offer til å hjelpe barn av urfolket i byen Bethel i Alaska, slik at de kan bli kjent med Verdens Lys, Jesus, som viser oss veien til ekte glede. Tusen takk for at dere planlegger å gi en ekstra god kollekt på 28. desember.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Dillingham i Alaska ligger, på et kart. Det er mange barn av urfolket i Alaska som flyr til Dillingham, for så å ta en 30-minutters busstur, og så en 15-minutters båttur, for å komme frem til Camp Polaris. Vis også barna hvor Bethel ligger. Bethel kommer til å få en del av kollekten som tas opp på 13. sabbat dette kvartalet. I fjor var det sju barn som reiste med fly fra Bethel for å være med på Camp Polaris.

I Alaska er det slik at fly brukes like ofte som bil for å komme seg fra sted til sted. Syvendedags Adventistkirken og trofaste give-re dekker utgiftene med å transportere barn av Alaskas urfolk til sommerleir.

Bildet er av båten i denne fortellingen.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org

Alaska, USA | 14. desember

Et forandret hjerte

Isaac

Sommerbibelskole var en spennende tid for barna i Bethel i Alaska.

Sommerbibelskole betydde at de skulle få høre spennende bibelfortellinger, synge glade sanger og spise god mat. Det betydde også at de skulle få nye venner blant voksne som hadde reist med fly fra langt borte, for å bringe sommerbibelskolen til byen. Det er ikke en eneste vei som fører til Bethel. For å komme dit, er man nødt til å ta fly eller båt.

Det var omtrent 35 barn som møtte opp til sommerbibelskolen i adventkirken. En av dem var en gutt som het Nelson.

Nelson var ikke helt sikker på dette med sommerbibelskole. Han hadde litt andre ideer om hvordan ting burde gjøres. Han skjønnte ikke helt hvorfor de voksne var så opptatt av Gud, og han ville gjerne endre på måten de la opp aktivitetene. Men han hadde også en stor grunn til å møte opp på sommerbibelskolen: Vennene hans var der, og han ville ikke gå glipp av all moroa!

Nelson, som bare var 9 år gammel, oppførte seg dårlig på sommerbibelskolen. Han stjal luen til noen, han pirket borti de andre barna, og han var frekk mot de voksne.

Nå var det en vennlig tenåring som hjalp til ved sommerbibelskolen, og han het Isaac. Isaac var 16 år gammel og han hadde fløyet inn til Bethel for å hjelpe de voksne med å fortelle barna om Gud. Han sa vennlig fra til Nelson om at oppførselen hans ikke var helt bra. «Du må gjerne være med på sommerbibelskole og ha det gøy, men du er nødt til å oppføre deg», sa han. «Ellers blir vi nødt til å sende deg vekk».

Nelson likte ikke det han hørte, men han ble enig om å oppføre seg.

«Greit, jeg skal oppføre meg», sa han.

Men han fortsatte bare å lage bråk.

Til sist var det en annen voksen, som het Logan, som tok han til sides.

«Nelson, det du gjør er ikke lov», sa han. «Men du skal få én sjanse til fordi vi vil gjerne at du skal få være med på sommerbibelskolen. Men du er nødt til å love at du skal oppføre deg».

Denne gangen nektet Nelson å si ja.

«Jeg har ikke lyst til å være her!» sa han sint. «Jeg går!»

Han trampet ut av kirken og syklet vekk, helt rasende.

Alle tenkte at nå kom ikke Nelson tilbake. Men han dukket opp igjen dagen etter, akkurat mens Isaac og Logan holdt på å dele ut snacks.

«Hvorfor er du her, Nelson?» spurte Isaac.

«Det var kjedelig hjemme», sa Nelson. «Jeg har lyst til å være sammen med vennene mine. Kan jeg få være med likevel?»

«Lover du å oppføre deg og være snill mot alle?» spurte Logan.

Nelson tenkte seg om et øyeblikk.

«Det er greit, men det er jo kjedelig», sa han. «Kan jeg få gjøre noe annet?»

«Du kan få gå hjem hvis du vil», svarte Logan.

Nelson hadde ikke lyst til å gå hjem.

«Nei, jeg blir her», sa han.

Isaac gav ham noen snackskjeks. Men i stedet for å spise kjeksene selv, delte han dem med en jente som ikke hadde noen. Isaac ble overrasket. «Hvorfor gjorde du det?» spurte han.

«Jeg ville vise dere at jeg gjerne vil være her», sa Nelson.

Fra det øyeblikket begynte Nelson å forandre seg. Han sluttet å pirke borti de andre barna, og han var ikke lenger frekk mot de voksne.

Da sommerbibelskolen var over, tok Isaac farvel med alle barna ved å ta «high-five» med alle sammen. Men Nelson ville ha mer. Han gav Isaac en stor klem.

Da Isaac dro, syklet Nelson helt til flyplassen i Bethel og vinket til ham da han gikk om bord i flyet. Gud forandret på Nelsons hjerte, og Isaac håper at Nelson aldri vil glemme det.

En del av 13. sabbats offer dette kvartalet går til å hjelpe enda flere barn blant urfolket i Alaska til å bli kjent med Jesus ved adventkirken der Nelson gikk på sommerbibelskolen, i Bethel, Alaska. Takk for at dere gir en god kollekt på 13. sabbat, som er 28. desember.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Bethel i Alaska ligger. Det er hit en del av 13. sabbats offer dette kvartalet går, til å åpne et aktivitetssenter for arbeid blant lokalbefolkningen, der ved adventkirken.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Store pattedyr som finnes i Alaska inkluderer svarte bjørner, caribou (nordamerikanske og grønlandske varianter av rein), Elg, moskus og verdens største brunbjørn, Kodiakbjørnen, i tillegg til isbjørner (bildet), hvithvaler, og hvalross ved kysten.

Alaska, USA | 21. desember

Det enorme, gigantiske bønneønsket

Caleb

Når dere ber til Gud, ber dere noen ganger om å få noe som er veldig, veldig stort? Ber dere til Gud om å få noe som er så stort at det virker umulig å få?

Noen ba for en syk slektning.

Noen ba om et personlig problem de strevde med.

Så var det Joys tur. Joy ledet bønnemøtet, og hun fortalte alle at hun hadde et enormt, gigantisk bønneønske.

Bønneønsket hennes handlet om en mor som allerede hadde ett barn og som ventet enda en baby. Men hun kom ikke til å være i stand til å ta seg av den nye babyen.

«Hun har bedt oss om å be om at hun skal klare å finne en far og mor som er villige til å adoptere babyen når det blir født», sa Joy.

Da var det med en gang to personer ved bønnemøtet som kikket på hverandre.

De to menneskene sa med det samme: «Joy, vi trenger å ta en prat med deg etter bønnemøtet».

De to personene var et gift par som het Frank og Robin. De hadde ikke barn, og de hadde ønsket seg barn i veldig lenge.

Etter bønnemøtet snakket Frank og Robin med Joy.

«Vi er interessert i å adoptere babyen», sa Robin.

«Ja, det er vi!» sa Frank.

Joy lovet å gi Frank og Robins kontaktinformasjon videre til moren. Men hun advarte dem om at det var noen andre foreldrepar som også var interessert i å adoptere babyen.

Frank og Robin ba om det til Gud. Joy ba om det. De andre medlemmene på bønnemøtet ba om det.

Joy fortalte moren om Frank og Robin, og et par dager senere ringte moren til dem.

Da de hadde snakket sammen litt, bestemte moren seg for at hun gjerne ville treffe Frank og Robin.

Den kvelden traff de hverandre på en restaurant og snakket videre.

Frank og Robin ba. Joy ba. Menneskene fra bønnemøtet ba.

Dagen etter, ringte moren igjen. Hun sa at hun ønsket en spesiell type foreldre til babyen sin. Hun ville at adoptiv-

foreldrene skulle være gift, at begge to hadde jobb, og hun ville gjerne at de ikke skulle ha noen andre barn fra før.

Frank og Robin var gift, både Frank og Robin jobbet som sykepleiere, og Frank og Robin hadde ikke noen andre barn. De hadde faktisk ingen barn i det hele tatt.

Moren fortalte da at hun hadde bestemt seg for at Frank og Robin nok var de beste foreldrene babyen hennes kunne få.

Frank og Robin ble kjempeglade! Det så ut til at Gud hadde svart på det store, gigantiske bønneønsket deres.

Siste skritt var vanskeligst. Moren tilhørte urfolket i Alaska, og ledere blant urfolket måtte også godkjenne adopsjonen. I Alaska står det i loven at barn av Alaskas urfolk kun kan adopteres av andre urfolkfamilier i Alaska.

Men Frank og Robin tilhørte ikke urfolket i Alaska. Faktisk så hadde de tenkte på å adoptere et barn da de først flyttet til Bethel for å jobbe som sykepleiere. Men så hadde de fått høre om loven og gitt opp.

Men nå kunne de få adoptere babyen hvis lederne godkjente det. Frank og Robin ba. Joy ba. Menighetsmedlemmene fra bønnemøtet ba.

Da moren fortalte urfolkets ledere om hvor høyt hun ønsket at Frank og Robin skulle bli de nye foreldrene til babyen, sa de ja med en gang.

«Hvis det er det du ønsker, så skal vi gjøre som du sier», sa de.

Frank og Robin ble kjempeglade! Det store, enorme, gedigne bønneønsket deres hadde blitt til virkelighet!

Robin var inne på barselsrommet da lille Caleb ble født, og hun fikk ta ham med hjem fra sykehuset.

Adopsjonen ble juridisk bindende da Caleb var blitt 5 måneder gammel. Frank ble nå offisielt Calebs far, og Robin ble offisielt hans mor.

I dag er Caleb en aktiv kar på 9 år. Han er kjempeglad i foreldrene sine, han elsker Gud, og han trives kjempegodt i kirken der Gud fikk høre det kjempestore, gedigne bønneønsket.

En del av 13. sabbats offer dette kvartalet går til å dele Guds kjærlighet gjennom kirken der Caleb går, i Bethel i Alaska. Tusen takk for at dere planlegger å gi et godt offer neste sabbat.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Bethel i Alaska ligger.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Akutaq er eskimois krem, laget av selolje, animalsk fett, snø og vilde bær fra Alaska.

13. sabbat | 28. desember

Det utrolige eventyret i Alaska

Matrona

Matrona gledet seg veldig til det store sabbatseventyret. Da skulle hun reise med båt fra hjemmet sitt i Bethel i Alaska, til en av landsbyene til urfolket i Alaska. Der skulle hun hjelpe til med et spesielt sabbatsprogram for barna. Hun var helt sikker på at det kom til å bli en ekstra gøy og spennende sabbat.

Det regnet da Matrona gikk om bord i motorbåten sammen med moren sin og fire venner fra Adventkirken i Bethel. Det var 9:00 om morgenen, og de planla å ankomme landsbyen tre timer senere. Landsbyen lå i elveutløpet til elvene Yukon og Kuskokwim.

Men det gikk ikke som de hadde planlagt. Etter bare 30 minutter kjørte motorbåten seg fast i en sandbank midt i en kjempestor elv.

Matrona og de andre gjorde alt de kunne for å få løs båten igjen. De hoppet ut av båten og stilte seg på sandbanken og prøvde å dytte båten ut i vannet igjen. Båten satt fortsatt fast. De prøvde å dra båten ut i vannet. Båten satt fortsatt fast. De gikk oppi båten igjen og prøvde å gyngte båten frem og tilbake, i håp om å riste båten løs fra sandbanken. Båten satt fortsatt fast. Det var som om de var på en liten øy som de ikke kunne komme seg vekk fra.

Det gikk en hel time.

Matrona og de andre sang noen sanger sammen. De var midt ute i den enorme elven og det var ingen som kunne høre dem. Derfor sang de sanger som «In His Time» og «Over the Sea», kjempehøyt.

Da Matrona ble lei av å synge, tok hun noen selfies og bilder av båten og omgivelsene med morens mobil.

Det gikk to timer.

Matrona begynte å bli sulten. Hun og de andre spiste nisten som de hadde tatt med til turen. Matrona syntes vegetar-tunfisker var kjempegod. Den bestod av kikerter og løk på grovbrød. Til dessert spiste hun en brødskive med geitramsgele. Geitramsgele lages av blomstene til geitrams og smaker litt uvanlig. Smaken er søt og sur, det smaker blomster og også frukt. Smaken er i grunnen som en blanding av jordbær og aprikos.

Etter måltidet, begynte Matrona å føle seg litt motløs. Gruppen deres hadde fått spesialdispensasjon av de lokale myndighetene til urfolket i Alaska, til å få lov til å ha dette barneprogrammet i møtesalen i

landsbyen. Det hadde vært en lang og komplisert prosess å få lov til det. Men nå satt de fast på en sandbank midt ute i en svær elv og kom seg ikke videre.

«Vi måtte gjennom alt det der, og nå får vi ikke dra dit likevel», sa Matrona til mamma.

Mamma tok frem mobilen sin og ringte til damen i landsbyen som hadde hjulpet med å organisere besøket.

«Vi sitter fast på en sandbank», sa hun.

«Åh – jeg hater det når det skjer!» sa damen.

Damen sa at de ennå kunne få lov til å ha barneprogrammet hvis de klarte å komme frem til klokken 17:00. Etter det, skulle barna gjøre noe annet.

Det hadde nå gått tre timer siden Matrona hadde dratt fra Bethel på motorbåten. Nå kom tidevannet inn, og vannstanden steg og steg. Plutselig var båten fri fra sandbanken. Båten kunne kjøre videre!

Matrona hørte på mens de voksne diskuterte hva de skulle gjøre nå. Det var fremdeles to timer å reise til landsbyen. Matrona lurte på om det var verdt det. De voksne sa de var villige til å fortsette reisen likevel.

«Vi ser hva som skjer», var det en som sa. «Det er verdt et forsøk».

Båten ankom landsbyen akkurat klokken 17:00.

Matrona fant veien til forsamlingslokalet og gjorde alt klart til barneprogrammet. Det ble annonsert over landsbyens høytaleranlegg at barna nå kunne komme på programmet.

«Vi har kommet for å ha det annonserte barneprogrammet», sa mamma over høytalerne. «Vi beklager at vi kom så sent. Programmet varer i én time. Vær så snill å komme!»

Mer enn 50 barn kom til forsamlingslokalet, og det var helt smekkkfullt der inne!

Matrona og de andre besøkende fortalte barna hvem de var. Så sang alle sammen glade sanger om Jesus. Matrona styrte prosjektoren og viste sangtekstene oppe på en skjerm så alle kunne følge med. Etter sangstunden fortalte mamma en kort fortelling om Jesus, og barna fikk så gjøre noen morsomme håndverksaktiviteter med modelleringsleire og hånddukker. Til sist hjalp Matrona med å dele ut snacks. Barna syntes det var fantastisk å få fersk frukt: røde epler, grønne kiwier, gule ferskener, oransje appelsiner, og lilla druer. Det var ingen frukttrær i nærheten av landsbyen, så det var ekstra spesielt for dem å få alt dette.

Da barneprogrammet var over, klatret Matrona opp i motorbåten igjen. Hun var trøtt men lykkelig. Det hadde virkelig vært et stort sabbatseventyr – og hun kunne ikke vente på å få gjøre det igjen.

En del av kollekten som blir tatt opp i dag, 13. sabbats offer, går til å dele Guds kjærlighet gjennom menigheten til Matrona, som ligger i Bethel i Alaska. Offeret går også til to andre prosjekter – ett i St. Louis i Missouri, og ett i Baltimore i Maryland, USA. Disse ligger i Den nordamerikanske divisjon. Tusen takk for at dere gir en god kollekt i dag.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis barna hvor Bethel i Alaska ligger.

Bildet viser Matrona som sitter fast i elven i motorbåten.

Last ned bilder som hører til denne fortellingen på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Vis Misjonsposter (Mission Posts) og Raske Fakta (Fast Facts) fra Den nordamerikanske divisjon her: bit.ly/nad-2024.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo2020.org.

Før 13. sabbat

Minn alle sammen på at misjonsofferet som de gir, er gaver som hjelper med å spre Guds ord i hele verden, og at ¼ av 13. sabbats offer i dag går til seks prosjekter i Den nordamerikanske divisjon. Prosjektene står oppført fremst i heftet og bakpå heftet.

Fortelleren trenger ikke lære seg fortellingen utenat, men han eller hun bør være godt nok kjent med historien til at de ikke trenger å lese den direkte. Alternativt, kan barna lage skuespill av fortellingen.

Før eller etter fortellingen, bruk et kart til å vise de aktuelle stedene i Den nordamerikanske divisjon som mottar midler fra 13. sabbats offer: Bethel i Alaska, St. Louis i Missouri, og Baltimore i Maryland. Du kan laste ned et misjonskart med prosjektene påført, på Facebook, her: bit.ly/fb-mq.

Kommende 13. sabbats prosjekter

Neste kvartal går 13. sabbats offer til å støtte følgende fem prosjekter i Den nordasiatiske Stillehavsddivisjon:

Skolefritidsordning ved 14 skoler i Japan

Senter for barn i Ulaanbaatar, Mongolia

Vernesenter for enslige mødre, Ansan, Sør-Korea

Gymnastikksal og misjonsopplæringsssenter ved Hankook Sahmyook Academy, Seoul, Sør-Korea

Adventistenes barneskolesystem, Taiwan

Ressurser til lederen

Last gjerne ned Mission Spotlight-videoen gratis. Den inneholder reportasjer fra hele Den nordamerikanske divisjon og andre steder. Last ned eller strøm fra nettsiden til Hope Channel.

<http://www.hopechannel.no/on-demand/episoder/ml/mission-spotlight-4q24/>

Bilder:

Matrona og hennes mor.

Matronas mor og andre prøver å dytte båten av sandbanken.

Matrona poserer for et bilde i den innfødte landsbyen i Alaska.

En gutt som lager et håndverk under barneprogrammet i landsbyen i Alaska.

Den nordamerikanske divisjon

